



אלמוגי בשיאו (1959)
סמאל"ן הקסן, דוקטור לארנון

כיצד הגיע יוסף קרלנבוים לאמשלה, למה כעסה פולה בן גוריון על בעלה ומי האיש שהגיש

כוסית ויסקי לגולדה

לגולדה. נוכח אלמוגי: "קמתי וליוויי תיה לחרר הסמוך, ושם הרגתי אותה בעזרת כוסית ויסקי".

"שרת היה חיוור כסיד!"

רק זה נמשך. באינספור ישיבות ופגישות ניסו כולם לשכנע בחורף 1961, את הסערה. ומה שהיה חשוב לא פחות לראשי מפא"י — להסתיר את חילוקי הדעות הפנימיים מארגוני העיתונאים. מה שלא עלה תמיד יפה. משנתכנס מרכז מפא"י כבניין תר אטרון אוהל ושכשולי כיכר דיונגוף בתל-אביב והמשמש כיום כמרכז הפעילות התל-אביבית של אולפני גולד גלובוס, לישיבת חיסולו הסופי של לבון כאיש ציבור, על-ידי הרתתו מתפקיד מזכיר ההסתדרות (תורה שאכן הוחלט עליה ב-1599 נגד 96 קולות חברי המרכז, גילו הסדרנים כאחת מעליות ההגג שני צעירים מכובדלים במעילים עבים, שחררו לבניין באישון לילה כדי שיוכלו לעקוב מקרוב אחרי הדיון הסגור.

הוא היה מזכיר מועצת הפועלים בחיפה עת נקרא לעמוד בראש מטה הבחירות של מפא"י לכנסת הרביעית. הצלחתו יוצאת-הדופן (47 מקומות, המיספר הגדול ביותר של ח"כים שלו זכתה מיפלגה כלשהי בבחירות לכנסת כלשהי), הוליכה אותו הישר לתפקיד מזכיר-המיפלגה.

אך בין בחירות אלה לבחירות הבאות אחרי הרתת לבון, בהן ירדה



אלמוגי באישה-הבריה מצמט נדול, טרנז א'חן



אלמוגי מאחורי גולדה כמו השמש בחנוכה

פולה בן גוריון כינתה אותו "סמאל"ן הקסן", אחרים קראו לו "דוקטור לארנון", אבל אחרי שגומרים לקרוא את 324 העמודים של ספר זיכרונותיו (המאבק על בן גוריון, הוצאת ידעות אחרונות) מן השנים שבהן היה מזכיר מפא"י (מיפלגת-העבודה בבילגולה הקדום), התואר הולם אותו הוא "המצמט הגדול".

זהו איש חיפה יוסף אלמוגי (כיום בן 78, העורך בסיפור חשבון עם כל אלה שצירדו בבן גוריון, לחמו בבן גוריון ונגם עם אלה שפסחו על שתי הסעיפים) בשנות ה-60 הראשונות, כאשר פרצה פרשת לבון, שהתייחסה למה שאירע ב-1954 "העסק הביש" כאשר שר הביטחון פינחס לבון נתן, או לא נתן, את הוראה להפעיל רשת-חבלה חובבנית בערי מצרים, מתוך כוונה לסכסך בין ארצות-הברית למצרים.

"גולדה פרצה בבכי!"

אלמוגי עסקן-פועלים, ששמו ותחיל ללכת לפניו אחרי שהתגדב לבצא הבריטי של מילהמת-העולם השנייה, לחיליהתפרים (יחידות-עור של חיליהתגדסה המלכותי), נפל בשבי הגרמנים בקרבות יוון ועמד בראש השבויים הארצישראליים (יחד עם איש קיבוץ גבעתיים, יצחק בן-אדרון, לימים שר-התחבורה ומזכיר-ההסתדרות).

גור-אריה חי וקיים

ואז סגר לו בן גוריון עניין. תאמר לו כי הוא יהיה שר-בליתיק בממשלה החדשה?

אבל החוץ בחוזה של 1961 היה עדיין ירחמיאלי למדי. כך הכתיר הפועל הצעיר, שבועון מפא"י המגוון, שממנו מצטט אלמוגי בהרחבה, את המ"א הראשי שרן בהדחת לבון כבכורת-הכרעה אשר עיצבון בה. ואחרי ההצ"ח לתהיחית הפועל הצעיר: "גור-אריה שית הדיע הפועל הצעיר: גור-אריה מפא"י חי וקיים וכוחו עימו".

ואכן כוחה של מפא"י כאמת היה באותן שנים עימה. כך, למשל, הוצב אדרון בקר, מי שירש את משרת מד-כיריהתסתדרות מפינחס לבון, רק במ"א קום ה-24 ברשימה לכנסת (בניגוד לישראל קיסר, למשל, המוצב ב-1988 במקום הרביעי ברשימה לכנסת ה-12).

ממשמים נר לרגליו, אלא הפחד וה"חשבון" אבל אלמוגי אינו מסתפק בסיפור רק במי נאם, מתי, היכן ועל מה במשך שלוש השנים שבחן שימש כמזכיר-המיפלגה. הוא גם מפור כמה גילויים משעשעים, כמו זה שפולה בן גוריון התרעמה על כך שכ"גוריון "החל להקיש זמן רב מדי לפילוסופיה" וכיצד הודיע לו בן גוריון על מינויו הצפוי כשר בממשלתו.

אחת מכיר את יוסף קרלנבוים? שאל בן גוריון את אלמוגי באחת מפגישותיהם אחרי הבחירות לכנסת ה-17 ביום היטב (שכן גולד בשם זה בעיירה המולנית רובישוב), לא הבין בדיוק מה רצה ממנו בן גוריון (שגולד בשם גרין), אך בכל זאת השיב בנימוס: "אני חושב שאני מכיר".

הוא באמת הזדקן! 324 עמודי סיפור של יוסף אלמוגי נדושים מובאות אינר-קן מפיי חם של ראשי מפא"י, כל מובא מנינה לפני עצמה, המעידה, בין השאר, מה הם חשבו כאמת איש על רעהו.

"הוא באמת הזדקן!"

דיון לא נשאר חייב ואמר על בן גוריון, שהיה בן 75, כאשר הרכיב את ממשלתו האחרונה בחורף 1961: "הוא באמת הזדקן!"

ליו אשכול, בתגובה להצעת משה שרת, כי כל אחד יפעל בנושא הדחת לבון לפי מצמונו: "בשם המצמון אפשר לקיים את עשרת הדיברות, אך אפשר גם להרוס עולמות!"

משה שרת, בתגובה לדרישת בן גוריון להדיח את לבון ממשי-ההסתדרות - התפטרו! כי לדבר הזה אין גבול. מחר יהיה זה עורד-עיתון, מחר תיגייס יהיה זה ראש עיריית תל-אביב!

ואז בן ברק, באותם ימים שגורי ישראל בנורבגיה (ולמים י"ר הכנסת), כשנתבקש להחליף את אלמוגי בתפקיד מזכיר-המיפלגה, משה נמנה לשר כלי תיק: "תפקידו של שליח-ציבור בתפקיד השמש בחנוכה - להדליק נרות ולשמור עליהם!"